
Testimonis de Jehovà i el pes dels valors de la professió infermera

Avui amb l'exposició realitzada per els Testimonis de Jehovà a l'aula he pogut sentir un fort contrapès envers alguns valors que fonamenten l'exercici de la professió infermera. Si bé, la principal raó de ser de la infermeria és el poder aportar unes cures excel·lents a les persones que ho requereixin partint d'una visió holística de les mateixes, cal no oblidar mai que cada persona és un món. I paradoxalment, serà aquest món real, d'una persona específica, amb unes creences espirituals concretes i una situació de salut que requerirà de la nostra ajuda la que ens plantejarà el dilema ètic que pot desequilibrar o fer trontollar tots aquells valors que ens han estat inculcant com a futurs infermers.

En aquest sentit, els Testimonis de Jehovà són conscients de que en nombroses ocasions, fer prevaldre el seu principi d'autonomia com a pacients, degut a la seva negativa a transfondre's sang i derivats, pot suscitar aquest dilema ètic entre els professionals sanitaris que els atenen. Per compensar aquest fet, els Testimonis de Jehovà aporten informació important als professionals sanitaris de quins procediments i tècniques els hi estan permesos i quins no, promouen les intervencions quirúrgiques sense utilització de sang i faciliten eines com la targeta que els identifica com a membres d'aquesta comunitat religiosa. Tot això, no tan sols busca exercir una acció pedagògica en la comunitat de professionals sanitaris, sinó que també intenta dotar de recursos a aquests professionals que els permeti no sentir-se culpables envers a possibles decisions terapèutiques, que tot i respectar el principi d'autonomia, poden suposar un dilema ètic important.

Tots aquests esforços per part d'aquesta comunitat religiosa són totalment lícits i lloables, però són suficients per desequilibrar sempre la balança en pro al principi d'autonomia? crec, que la resposta pot ésser especialment complexa, ja que vulguem o no, tots els que hem començat el camí d'estudiar una carrera de ciències de la salut ho hem fet en gran mesura empesos per el principi de beneficència. Volem ajudar a millorar la salut i la qualitat de vida de les persones que atenem, sentir-nos orgullosos de la nostra tasca i tornar a casa amb la sensació d'haver aportat una gota d'aigua en una societat cada cop més desèrtica de valors.

Malgrat tot, si la llei no protegís als menors d'edat, deixariem morir a un infant perquè els seus pares no autoritzen una transfusió de sang? estarien els pares respectant el principi d'autonomia de l'infant? per sort aquest dilema no es planteja, perquè els menors estan protegits per la llei. En un cas d'aquestes característiques, la balança es decantaria a favor del principi de beneficència, ja que si el principi d'autonomia no és exercit per un individu madur, responsable i amb total coneixement de causa de quines són les conseqüències de les decisions que pren, llavors aquest principi perd tot el seu pes en qualsevol dilema ètic plantejat.

Llavors com trobem l'equilibri? Segurament, el nostre dia a dia com a infermeres ens ajudarà a consolidar tots aquells valors teòrics a vegades tan difícils de traslladar a situacions pràctiques. Però, fonamentalment, sempre acabarem analitzant individualment cada situació, mantenint com a eix essencial de totes les nostres decisions el respecte a l'autonomia del pacient i el sentit comú en la nostra pràctica professional.

Ningú ens ha dit que això serà fàcil.